

Csomortányi: „Ősi igazság, hogy a gonoszok mindenkit gonosznak tartanak”

2016. 2. 15.

Az elmúlt hét eddigiekhez mérten is példátlan RMDSZ-es közéleti, szellemi mélyrepülése láttán érdemes Szerb Antal ide illő gondolatába kapaszkodni. Már csak azért is, mert ma már ott tartunk, hogy a véget nem érő hazugság- és rágalomáradat, amit Szabó Ödön a „szeretet” jegyében zúdított közösségünkre, valamennyi eddigi határon túlment. Hozzászokhattunk kioktató, mindig mindent mindenkinél jobban tudó, zupás őrmestereket és szovjet komisszárokat idéző stílusához, mely a tulipános párton belül is igazi megosztó személyé tette, azonban utóbbi megnyilvánulásával, még a bihari közbeszédben is szokatlanul uszító és kirekesztő írásával újabb határt lépett át.

Engem mocskolhat Szabó Ödön tetszése szerint, amit elkövethettek ellenem, már megtették. A megélhetésemet firtatja, holott éppen ő és emberei kapacitálták a tervezőirodákat, hogy azok ne adjanak nekem képzésemnek megfelelő megrendeléseket, mint ahogyan éppen Szabót emlegették a Bihar községi önkormányzatnál is, mikor az ottani munkám szűnt meg. Mégsem tudtak egy pillanatra sem megingatni. Bármilyen hihetetlen ez egyes megélhetési politikusok számára, sokan vagyunk, akiknek van valódi szakmájuk, és meg tudunk élni tisztességes munkából, sőt, nem is akarunk másból. Továbbra is tervezőként dolgozom, és büszke vagyok rá, hogy az elmúlt tíz évben egy kisvárosra való tervem készült el: lakóházaké, óvodáké, iskoláké, kórházaké, közműveké. Csupán az a szomorú, hogy nem tudok említeni egy olyan projektet sem, melyet a tulipános önkormányzatiság átláthatatlan rendszere valós áron és jó minőségben valósított volna meg. Tudom és látom, egyre többen látjuk, mit művelnek az önkormányzatokban, nem csodálkozunk hát Szabó és cinkosai folyamatos dühödő hangnemén, amely a számon kéréstől való rettegés csak fölerősít.

Jellemző az a gondolatiság, amely miközben kategorizál, kirekesztőnek és szélsőségesnek bélyegez, egyúttal meg is mondja, hogy ki kitől idézhet, ki mit mondhat és mit nincsen joga kimondani. Sajnos Madách Luciferjéhez hasonlóan Szabó Ödön sem adhat mást, csak mi lényege. Továbbra sem tud kilépni ország- és nemzetrontó szocialista szövetségesei árnyékából. „Ha szavazásra akarjuk bírni az embereket, ellenséget kell keresni, ha nincs, akkor démonizáljunk valakit, mert ma már csak ettől mennek el az emberek voksolni” – így oktatták Nyakó István és Ujhelyi István MSZP-s politikusok a tulipános elvtársaikat a Félixfürdőn. Szabónak állítólag vág az esze – mégsem képes látni, hogy ebbe a politikai magatartásba szövetségesei is belebuktak?

Szabó Ödön barátainak eszmei elődei anyai dédapámat öt évre deportálták a Duna-csatornához, miközben családomat kisémmizték, nagyapámat a kolhozosítás éveiben kéthavonta félholtra verték. Csupán mert a „rendszer ellenségei voltak”. Olvasván Szabó ájtatoskodó fordulatokkal megtűzdelt, ám annál gátlástalanabb és megbélyegzőbb szövegét, óhatatlanul is az a kérdés fészkelte be magát a fejembe, hogy ha a mai rendszer vezetőin múlna, a bírálóknak („felforgatóknak”) mi lenne a sorsa?

Eltársaival most már csak a fejemet verhetik be. Mint ahogyan kaptam is nem egy fenyegetést. Mégsem panaszkodom, mert ahol az újságírókat is zaklatják, ott a politikai versenytársat a legszívesebben agyonütnék. Tény, az elmúlt években magam is csupán egy voltam azon bihari sokak közül, akiket az „egység” jegyében fenyegettek és próbáltak meg ellehetetleníteni.

Tagadhatatlan, hogy éppen azok beszélnek folyamatosan pártegységről, akik végletesen megosztották közösségünk. Téved, aki azt gondolja, hogy itt közvetlen Néppárt-RMDSZ ellentétéről van szó. Teljesen nyilvánvaló, hogy a bukaresti szövetségeseik támogatása mellett kinőtte magát egy olyan magyar vezetői réteg, melynek az országra jellemző zavaros, következmények nélküli korrupciós viszonyai anyagi előnyöket, vagyont hoztak. Nekik elemi érdekük a jelenlegi állapot fenntartása, mert ebből élnek. Foggal-körömmel ragaszkodnak a zsákmányhoz.

Ideális az lenne, ha közösségeink és vezetőik egyszerre gyarapodnának. Azt is el lehetne fogadni, ha közösségeink gazdagodása mellett vezetőik vagyona fogyna. Jelenleg azonban a gazdagodó polgármesterek, kivételezett „haveri körök” és a szegényedő, minimálbérért dolgozó, a mindennapokkal küszködő nép közössége vagyunk. Szabó Ödön mihez kezdene, ha holnaptól nem a pártfunkció tartaná fenn? Vajon a szegényérzet nem környékezi, amikor a jobb élet reményében kivándorolni kényszerülő fiataljainknak képviselői luxusjövendelme és borítékolt pótnyugdíja mellett gyermekvállalásról papol? Ez a valódi megosztottság feszíti közösségünket, és ez a helyzet hozta azt a bizalmatlanságot, mely miatt Szabó a fogyó RMDSZ-szavazatokat siratja. Ma már a magyarok kétharmada nem megy szavazni, még akkor sem, ha felváltva fenyegeti, zsarolja és könyörög neki az RMDSZ. Ez volt az igazi megosztás, amit a velejéig korrupciós tulipános politika két és fél évtizede hozott.

Szabó Ödön négy éve a „bizalom, biztonság, jövő” jelszóval kampányolt Biharban. Helyette van mélységes kiábrándultság, félelem, létbizonytalanság, korrupció, szegénység és elvándorlás. Ezek ellen kell fellépni, és éppen ezért kéri számon a Néppárt az önkormányzatok gazdálkodását. Törvény biztosította joga minden polgárnak, hogy tudja, mire költik adóját. Szabóék mégis titkolóznak és úton, útfélen gyűlölködésről beszélnek, miközben egyetlen egy érdemi választ sem hajlandók adni a feltett egyszerű kérdésekre. Az igazság kimondása gyűlölködésnek tűnik azok számára, akik nem tudnak szembenézni vele – szól a mondás. Sajnos a helyzet súlyosabb. Itt nem a szembenézés hiánya, hanem az igazság eltorzítása és elrejtése áll fent.

Mindennapjaink a '89 előtti kifordított világot idézik, amelyben az egyedüli bizonyosság a hivatalosságok állandó hazugsága volt. Mindenki tudta, hogy a leírt szónak éppen az ellenkezője igaz. Ma ismét így olvasunk tulipános híreket. A szép szavak, egység, siker, hűség, közösség, hagyomány mögött egy bukott politikai és gazdasági klikk próbálja menteni magát. Az elmúlt két évtizedre ráment szüleim generációjának élete. Miközben folyamatos sikerekről és jövőről beszélnek, most saját korosztályom jelenét teszik tönkre. „Mert növeli, ki elfödi a bajt” – mondja Illyés Gyula. Már csak ezért is kötelessége mindenkinek igazat mondani. Még akkor is, ha a magukat hatalmasoknak képzelő erőseknek ez nem tetszik.

Csomortányi István

az Erdélyi Magyar Néppárt Bihar Megyei elnöke

Nagyvárad, 2016. február 14.

© Copyright Erdélyi Magyar Néppárt 2015